USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. H. N.,** zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 5. 2009, č. j. OAM-276/VL-18-08-2009, o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2009, č. j. 46 Az 25/2009 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 1. 5. 2009 shledal žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu"), proto řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 7. 5. 2009; současně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě podle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), s tím, že výkon napadeného rozhodnutí by pro ni znamenal nenahraditelnou újmu.

Krajský soud usnesením ze dne 8. 7. 2009 návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl. V odůvodnění uvedl, že žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu nemá ze zákona odkladný účinek. Proto krajský soud posuzoval žádost žalobkyně podle ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s., přičemž po zvážení důvodů žádosti neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka") brojila proti usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě kasační stížností ze dne 30. 7. 2009, namítaje, že

napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Krajský soud se vůbec nevyjádřil ke skutečnosti, že nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného má za následek zánik oprávnění žalobkyně pobývat na území České republiky. Zánikem oprávnění k pobytu je pak stěžovatelka nucena opustit území České republiky, ačkoliv zde probíhá řízení ve věci stěžovatelky, které je zároveň vzhledem ke své povaze pouze v jurisdikci českých soudů. Tímto je zasaženo do ústavně zaručeného práva stěžovatelky na soudní ochranu zakotveného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina"). Pokud by došlo k omezení či znemožnění výkonu ústavně zaručených práv stěžovatelky, jednalo by se vždy o nenahraditelnou újmu na straně stěžovatelky. Dále stěžovatelka podotýká, že omezení ústavně zaručených práv je možné pouze na základě zákona, nikoliv na základě soudního uvážení; soud by měl proto rozhodovat vždy ve prospěch zachování ústavně zaručených práv.

Stěžovatelka rovněž poukázala na skutečnost, že napadeným usnesením bylo porušeno její právo ve smyslu č. l. 1 Listiny, podle něhož jsou si všichni v právech rovni, když ve srovnatelných případech bývá rozhodnuto opačně (např. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2009, č. j. 62 Az 27/2008 - 18).

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné v průběhu správního řízení, a uvedl, že jak své rozhodnutí tak rozhodnutí krajského soudu považuje za souladné s právními předpisy. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje do postupu soudu, nebude se vyjadřovat a nechává rozhodnutí ve věci na uvážení Nejvyššího správního soudu. Závěrem navrhl, aby byla kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítnuta.

Kasační stížnost je nepřípustná a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl.

Důvody nepřípustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikovaného pod č. 507/2005 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, uzavřel, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že „[p]*řiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který s sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s., o předběžném opatření, jenž zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Obdobně i toto usnesení lze i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. (...) Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl*

(...) návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé.“

Výše citované rozhodnutí bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/2005, v němž Ústavní soud konstatoval, že *„[r]ozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud by této žalobě bylo vyhověno a meritorní správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, lze se postupem, který je upraven v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím.“*

Uvedená judikatura je plně aplikovatelná i na posuzovaný případ, kdy kasační stížnost stěžovatelky směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byla zamítnuta žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. V souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. c) je nepřípustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, jímž je i rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Nejvyššímu správnímu soudu tedy ze zákona nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného usnesení; Krajský soud v Praze bude dále pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu